

Hoofdstuk 1

Annabel

Onbekende datum

Oom Truck houdt op zijn boerderij een Duitse herder die mensenvingers eet.

Dat weet ik, omdat ik die hond heb gezien. En ik heb de vingers ook gezien.

Truck houdt de hond – compleet met hondenhok – achter een stevig hek bij de grote rode boerenshuur op zijn terrein, een klein stukje voorbij de bochtige, onverharde oprit. Het omheinde stuk is niet zo groot, eerder lang en smal, als een renbaan, zodat de hond wat beweging krijgt. Totdat hij het einde bereikt. Dan moet hij bijna stoppen en zijn voorpoten tegen het hek zetten om in die smalle ruimte snel te kunnen keren.

Soms denk ik dat die hond gek is, zoals hij over die strook gras heen en weer holt. Hij rent alsof er niemand kijkt. Alsof hij *moet* rennen, omdat hij anders stapelgek wordt. Maar het is wel een type dat nooit niet blaft.

Ik bedoel *nooit*. Het is het type hond dat echt nooit blaft.

Ik ben een ontwikkelde meid. Ik gebruik nooit uitdrukkingen als *nooit niet*. Nooit niet meer. Ik bedoel, nooit meer.

Maar ik heb niet op school gezeten, nee. Oom Truck zegt

dat dat verspilling van tijd en van belastinggeld is. Maar hij zegt ook dat hij geen stommelingen in huis wil. Dat is de reden waarom er overal in huis boeken van mij rondslingeren. Welk boek ik dan ook wil hebben, Truck gaat het voor me halen. Hij zegt dat dat mijn hele scholing is en dat ik er het beste van moet zien te maken. Ik vind het niet erg. Ik hou van boeken. Ik hou van lezen. Ik vind het fijn dat Truck elke dag tijd voor me vrijmaakt om te lezen, of het nou uitkomt of niet. Ik vind het fijn dat Truck minstens twee keer per week – en soms nog vaker – een taalboek van de plank pakt en er Duitse werkwoorden, Arabische gezegdes of Italiaanse sprookjes bij me in stampt. Ik vind het fijn dat er nog meer te ontdekken valt buiten de paar hectaren van zijn boerderij, buiten de gesloten gemeenschap van Peachtree, Alabama. En ik vind het fijn als Truck zegt dat ik echt goed kan leren en dat ik een ‘supertalent’ ben waar het om het oppikken van verschillende vreemde talen gaat.

Maar waar ik niet van houd, is die hond.

Hij blaft niet naar me. Echt nooit. Maar hij gromt wel. Ik kan het resoneren van zijn keel bijna voelen, nog voor ik hem daadwerkelijk hoor. Zodra die hond me ziet, begint hij te grommen. Soms zegt Truck hem dat hij zijn bek moet houden en dan geeft hij hem een tik tegen zijn neus. Maar meestal hoort oom Truck het niet eens. Meestal is het iets tussen de hond en mij, ook al is hij of een van zijn knechten er ook.

De hond kijkt me altijd recht in mijn ogen. Hij kwispelt nooit. Hij draait zich nooit van me af, maar kijkt alleen maar naar me en gromt – zacht, diep en regelmatig. Het doet me denken aan een of ander sprookje, behalve dan dat de magie hier daadwerkelijk aanwezig is. En duister. Alsof die hond ooit een kwaadaardige tovenaar was die door een knappe prins verdreven is en die als straf voor altijd is veranderd in een hond die in een kooi leeft en vingers eet.

Zodra ik bij de hond in de buurt kom, bal ik automatisch mijn vuisten.

Ik heb Truck een keer gevraagd waarom hij de hond vingers voert. Eerst dacht ik dat hij moest lachen. Maar toen schoof er een ernstige uitdrukking over zijn gezicht.

‘Gewoon, om de grenzen te verkennen,’ antwoordde hij. ‘Maar daar hoeft jij je geen zorgen over te maken, lieve Annie.’

‘Maar waar komen die vingers dan vandaan?’ wilde ik weten. Oom Truck gaf geen antwoord.

Kenny, een van de oudste knechten van Truck, vertelde me later dat die vingers bij een medische onderzoekfaculteit in Tuscaloosa vandaan kwamen. Dat ze van lijken waren die ter beschikking waren gesteld aan de wetenschap, en dat een van de oude dienstmaten van Truck ze voor hem regelde, toen hij daar na de Tweede Golfoorlog aan de slag kon als laboratorium-assistent. Kenny zegt dat oom Truck mensen uit heel Alabama kent. Van over heel de wereld, zelfs. En daarom kan Truck aan een klein meisje met een grote fantasie niet alles vertellen over wat hij weet en over iedereen die hij kent. Maar Kenny zegt dat hij alleen Truck en Peachtree kende, dus kon hij *wel* over alles en iedereen praten, ook met mij.

Ik mag Kenny graag. Maar ik maak me soms zorgen om hem. Zelfs ik weet dat het niks niet – zonder ‘niks’ – handig is om te veel te babbelen. Truck zegt dat dat de reden is waarom mijn ouders niet meer leven. Hij zou weleens gelijk kunnen hebben.

Peachtree ligt maar twintig kilometer bij ons stuk land aan de rand van het Conecuh National Forest vandaan, dus daar halen we het grootste deel van onze voorraden en de sappigste

roddels. Ik zag een keer een man in de Kelly Supply-winkel in Peachtree die twee vingers van zijn linkerhand miste. Zijn pink en ringvinger waren er helemaal af. Truck stond in de leer-afdeling, op zoek naar een nieuw zadel, dus waagde ik het erop.

‘Wat is er met uw vingers gebeurd, meneer?’ vroeg ik de man.

Hij keek grijnzend op me neer. ‘Wat een lief ding ben jij,’ zei hij.

Ik vind dat soort volwassenen irritant.

Ik heb lang, bruin haar met net genoeg krullen om het er leuk uit te laten zien, vermoed ik. En ik heb groene ogen en een slank amazonelijf waarvan oudere vrouwen zeggen dat het ooit een ‘killerbody’ zal worden, wat dat dan ook mag betekenen. Ik draag meestal laarzen en op zondag een jurk. Maar ik had die man niet gevraagd of ik een lief ding was of niet. Ik had hem naar zijn verminkte hand gevraagd. Het leek me nogal respectloos om geen antwoord te geven op een vraag die rechtstreeks aan je wordt gesteld, dus ik probeerde het nog eens, waarbij ik voor de duidelijkheid op zijn stompjes wees.

‘Wat is er met uw vingers gebeurd?’

Nu tilde hij zijn hand op en keek ernaar alsof het de eerste keer was dat het hem opviel dat hij daar iets miste.

‘Die ben ik kwijtgeraakt toen ik ongeveer zo oud was als jij,’ zei hij. ‘Mijn hand kwam per ongeluk in een grasmaaier.’

‘Hebt u ze daarna aan de hond gevoerd?’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin, alsof hij me een geheim wilde vertellen, maar er niet zeker van was of ik dat niet al kende. Ik besloot om het niet te ver door te drijven, dus veranderde ik van onderwerp.

‘Hoe kun je nou trouwen als je geen vinger hebt om de ring om te doen?’

Hij moest lachen om mijn vraag. ‘Dat is denk ik inderdaad een probleem,’ zei hij terwijl hij op zijn buik klopte, ‘maar ik zal

eerst een vrouw moeten vinden die het niet erg vindt dat haar man zo veel eet en zo weinig aan sport doet.’

En toen zag ik dat oom Truck weer mijn kant op kwam, dus ik vermoedde dat het tijd werd om het gesprek te beëindigen.

‘Tot ziens, meneer,’ zei ik. ‘Veel geluk met het vinden van een vrouw.’

‘Dank je,’ reageerde hij. En toen volgde zijn blik de mijne en zag hij Truck dichterbij komen. Zijn hele manier van doen veranderde. Zijn ogen schoten alle kanten op, op zoek naar vluchtroutes, en zijn rug spande zich alsof hij het op een lopen wilde zetten. Hij bleef dan ook niet staan wachten. Hij draaide zich om en liep in tegenovergestelde richting weg, om een stapel veevoer heen en toen in een rechte lijn de deur van Kelly Supply uit. Een minuutje later kwam Truck naast me staan en keek om zich heen, op zoek naar de achtvingerige man.

‘Wie was dat?’ wilde hij weten.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Gewoon een man.’

‘Wat zei hij tegen je?’

‘Niks,’ loog ik. Maar ik moest aan Trucks hond denken.

‘Goed zo,’ zei oom Truck. ‘Kom, ik moet nog wat touw zien te vinden voor we gaan.’

Anders dan die achtvingerige man groeten de meeste mensen in Peachtree oom Truck alsof hij hun beste vriend is. Waar hij ook gaat, er roepen altijd mensen naar hem, ze slaan hem op zijn rug en ze vertellen hem verhalen over allerlei wilde avonturen. Maar wanneer Truck een andere kant op kijkt, zie ik soms iets waarvan ze niet willen dat *hij* het ziet. Ze krijgen dan zo’n behoedzame blik in hun ogen en gedragen zich een beetje zenuwachtig, alsof ze in het licht van een schijnwerper staan en ze daar het liefst zo snel mogelijk weer uit willen.

Bang.

Daar kan ik me wel iets bij voorstellen.

Overal waar Truck spullen koopt, krijgt hij goede deals. De man van Kelly Supply laat hem van alles op de pof kopen. Het staat opgeschreven onder de naam Leonard Truckson. Hij bouwt in de winter een schuld op en betaalt die dan af in de herfst, na de oogst. Dat hebben ze me in elk geval verteld. Ik heb Truck – of Leonard Truckson – nooit iets in die winkel zien betalen.

Iedereen die oom Truck ‘Leonard’ of ‘Lenny’ of zelfs ‘meneer Truckson’ noemt, is van buiten het dorp. Iedereen hier weet dat hij Truck heet. Punt uit. Zo is het altijd al geweest en ik vermoed dat het ook altijd zo zal blijven.

Grappig dat hij zo op die bijnaam staat, maar dat die hond helemaal geen naam heeft.

Die hond...

Oom Truck houdt een hond achter zijn schuur die mensenvingers eet.

Ik ben bang voor die gemene, oude hond.

Maar soms, als ik eerlijk ben, is oom Truck degene die me echt bang maakt.

Hoofdstuk 2

Trudi

Vrijdag 28 augustus

Trudi Sara Coffey duwde een donkere krul voor haar ogen weg en keek, zoals ze altijd deed, eerst naar de advertentiepagina van de *Atlanta Journal-Constitution*.

Ze liet haar ogen langs de rijen miniadvertenties glijden tot het vertrouwde exemplaar in beeld kwam. Het was maar één regeltje, dat je makkelijk over het hoofd zag. Ze vroeg zich af hoelang het al in de *Constitution* werd geplaatst toen ze er drie jaar geleden per ongeluk over was gestruikeld en eigenlijk naar de advertenties voor tweedehands auto's zocht. Sinds die tijd had de bewuste advertentie er elke dag in gestaan en Trudi kon inmiddels niet meer aan haar dag beginnen zonder te controleren of de onzichtbare schrijver ervan nog steeds dezelfde boodschap voor de wereld had.

Veilig.

Trudi had ooit eens iets over een getrouwd stel gelezen dat op tragische wijze van elkaar was gescheiden door de Holocaust, toen ze probeerden Polen te ontvluchten en naar de States te ontkomen. Maar voor ze van elkaar werden gescheiden, hadden ze met elkaar afgesproken dat de eerste die de vrijheid wist te bereiken, naar de Verenigde Staten zou gaan en

een advertentie in de *New York Times* zou zetten. En in die kleine advertentie zou elke dag een soort code worden genoemd – iets als ‘liefde is voor altijd’ – en er zou ook een telefoonnummer bij staan waarop hij of zij te bereiken was.

De vrouw was als eerste vrijgekomen, net voor het einde van de oorlog, maar ze zag pas kans om in augustus 1947 haar advertentie te plaatsen. In eerste instantie deed ze dat maar één keer per week – op zondag – omdat ze het zich niet vaker kon veroorloven. Ze bouwde een leven op in New York, maakte vrienden, bekeerde zich tot het katholicisme, werd verpleegkundige en werkte dertig jaar lang in een ziekenhuis op Long Island. Ze was nooit opnieuw getrouwd. In plaats daarvan stortte ze zich op haar werk, haar kerk en haar vriendengroep, die steeds groter werd.

Rond 1953 zette ze de advertentie dagelijks in de *Times*. Haar vriendinnen zeiden haar dat het nou lang genoeg had geduurd, dat ze het moest opgeven, dat ze verder moest met haar leven. Haar echtgenoot was vrijwel zeker in een van de concentratiekampen van nazi-Duitsland een naamloze dood gestorven. Ze verdiende het om alles uit het leven te halen wat erin zat en ze moest haar verdriet achter zich laten en blijdschap weer een kans in haar leven gunnen. En elke keer als iemand iets dergelijks tegen haar zei, glimlachte ze en zei: ‘Ja, je hebt eigenlijk wel gelijk,’ waarna ze van onderwerp veranderde. En elke maand schreef ze een nieuwe cheque uit voor de *New York Times*, om ervoor te zorgen dat haar advertentie er elke dag in zou staan.

In 1982 ging ze met pensioen en werd door het ziekenhuis flink in de bloemetjes gezet, waarbij ze een gouden horloge met ingelegde diamantjes kreeg. Ze trok zich terug in haar appartement en bereidde zich erop voor om de rest van haar leven goede boeken te gaan lezen, lange wandelingen in het

park te gaan maken en in het algemeen dankbaar te zijn voor het leven dat ze had gehad, ook al was ze alleen geweest.

In 1984 werd er op de laatste pagina van een kleine krant gemeld dat de Sovjetautoriteiten hadden besloten om een paar laatste gevangenenkampen te sluiten, overblijfselen van hun Oost-Europese overwinningen tijdens en na de Tweede Wereldoorlog.

In 1985 nam de vrouw op een middag de telefoon op en hoorde aan de andere kant van de lijn een vermoeide en nerveuze oude mannenstem.

‘Liefde is voor altijd.’

De vrouw wist onmiddellijk wie het was. Haar echtgenoot, van wie al jaren werd gedacht dat hij dood was, was weer tot leven gekomen. Voor haar.

Hij was een van de overlevenden van een concentratiekamp in Polen geweest, waar hij op een gegeven moment was gedwongen om mee te werken aan een clandestien wapenprogramma van de Duitsers. Toen het kamp door de Russen werd bevrijd, was iedereen die aan het programma had meegewerkt – bewakers en gevangenen – snel en in het geheim naar de Sovjet-Unie getransporteerd, waar ze werden ondergebracht in een complex in Siberië dat iets betere omstandigheden bood dan het Duitse concentratiekamp. Hij was daar oud geworden en uiteindelijk was er besloten dat hij en zijn medegevangenen – degenen die nog in leven waren – Moedertje Rusland niet langer kwaad konden berokkenen. Hij was tegen die tijd zeventig jaar oud, maar hij had een belofte gedaan en was vast van plan om die te houden.

Met een lichaam dat te lijden had gehad onder tientallen jaren van slechte omstandigheden, reisde hij af naar New York. Hij had een paar dagen in een goedkoop hotelletje doorgebracht om genoeg moed te verzamelen om nog enige hoop

te koesteren. En toen, na een week, had hij eindelijk een *New York Times* gekocht en had hij langzaam alle advertentiepagina's afgezocht, tot hij de advertentie van zijn vrouw vond met haar telefoonnummer erin. En hij had haar gebeld. En, zoals het verhaal gaat, ze leefden nog lang en gelukkig.

Trudi moest altijd aan dat stel denken als ze die dagelijkse advertentie op een van de bladzijden van de *Atlanta Journal-Constitution* las, met alleen dat woordje 'veilig' erin. De romantica in haar hoopte dat het een verhaal over een onsterfelijke liefde was. De verbitterde voormalige echtgenote in haar hoopte het zelfs nog harder. Dit zou een vreselijke wereld zijn, dacht ze, als alle liefde enkel tijdelijk was.

En dus zocht ze weer naar dat woord van zes letters waarmee ze zo vertrouwd was geraakt. Er gleed een flauwe glimlach over haar lippen, dankbaar dat het er nog steeds in stond, waarna ze tevredengesteld terugkeerde naar de voorpagina om haar dag echt te beginnen. Een half uur later belde haar receptioniste haar (een nieuwe kracht, maar ze leek prima te voldoen).

'Miss Coffey,' zei de receptioniste op professionele toon, 'ik heb hier een cliënt voor u. Hij heeft geen afspraak, maar hij staat erop u hoe dan ook te spreken.'

Trudi wierp een blik op de kleine monitor die links onder haar bureau verborgen zat. De receptieruimte van Coffey & Hill Investigations was leeg, op Eulalie Jefferson (de nieuwe receptioniste) en een oudere heer na, die in een smetteloos, donker maatpak gekleed ging en een wandelstok bij zich had. De oudere man draaide een kwartslag en hoewel de camera in de receptieruimte was vermomd als wandlamp, leek de man recht in Trudi's taxerende ogen te kijken. Hij boog bijna onzichtbaar naar de privédetective en richtte zijn aandacht toen weer op Eulalie, die geduldig op een reactie van haar bazin wachtte.

Trudi aarzelde. Ze had deze man nooit eerder ontmoet... toch? Ze bestudeerde hem nog iets nauwkeuriger en haalde toen haar schouders op. Hij was een volstrekt onbekende voor haar, maar iets aan hem prikkelde haar nieuwsgierigheid. Bovendien, Coffey & Hill had dan misschien genoeg lopende contracten om het voorlopig aardig druk te hebben, Trudi had momenteel geen zaken of cliënten die haar onmiddellijke aandacht opeisten.

Ze stak een hand uit en drukte op de knop van de intercom. 'Dank je, Eulalie,' zei ze zelfverzekerd. 'Stuur hem maar naar binnen.'

De oudere heer bleef voor hij binnenkwam even in de deuropening van Trudi's minuscule kantoortje staan om het in zich op te nemen.

'Goedemorgen,' zei Trudi. 'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

De oude man tikte afwezig met zijn wandelstok op de vloer en ademde diep in en uit voor hij antwoordde. 'Een behoorlijke verzameling,' constateerde hij en wees met zijn wandelstok naar de muur vol boekenplanken achter Trudi's bureau. 'Maar ik had eerder praktische vakliteratuur verwacht, in plaats van... nou ja, plezieriger leesvoer.'

Trudi liet haar blik langs de boeken glijden. Er stonden meerdere werken bij over wereldmythologie en een paar boeken met sprookjes en volksverhalen. Maar de bezoeker had naar de trots van haar verzameling gewezen: het complete werk van Edgar Allan Poe. En van sir Arthur Conan Doyle. Memoires van François Eugene Vidocq. Een paar Miss Marple-verhalen, Lord Wimsey, Ellery Queen en nog wat andere. Het was een mooie collectie detectives bij elkaar. En voor zover mogelijk, steeds de eerste uitgaven. De meeste van haar cliënten keurden de boeken nauwelijks een blik waardig, omdat ze te veel werden opgeslokt door wat voor problemen of vreemdgaan-

de wederhelften of schemerige zaakjes hen dan ook naar haar kantoor hadden gevoerd.

Trudi wist niet zeker of ze het prettig vond dat het deze man wel opviel.

Haar blik gleed langzaam weer zijn kant op en ze nam de details in zich op. Het donkere maatpak dat hij droeg, was niet nieuw, maar wel gestoomd en geperst. Hij leek er zich prettig in te voelen, alsof hij het – of iets vergelijkbaars – regelmatig droeg. De zakken van het jasje waren leeg, voor zover ze kon zien. Geen sleutels in de broekzakken, hoewel ze vermoedde dat er aan de achterkant, onder de panden van het jasje, een dikke portemonnee schuilging. Ze zag hoe hij lichtjes op zijn tenen op en neer wipte en realiseerde zich dat de wandelstok niet meer was dan een slimmigheidje, een middel om iets te verbergen. Een wapen? Een opnameapparaatje? Ze merkte op dat zijn vingers in het handvat van de wandelstok knepen, zag zijn schone nagels, geknipt en gevild, en zelfs door het jasje heen was te zien dat hij behoorlijk gespierd was voor een oudere man.

Ze ging staan.

‘Leuk dat het u opvalt,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik vermoed dat uw verzameling twee keer zo groot is als die van mij. En allemaal eerste uitgaven, terwijl die van mij een mengeling van oud en nieuw is. Heb ik het bij het juiste eind, meneer...?’

Ze zag hoe er een glimlach om zijn lippen speelde. Een waarderend knikje.

‘U kunt me doctor Smith noemen,’ zei hij, waarna hij zich op een smeedijzeren stoel tegenover haar bureau liet zakken.

‘Dat meent u niet,’ antwoordde Trudi op plagerige toon. ‘Kon u niets creatievers verzinnen?’

Deze keer grinnikte de man. Hij greep naar zijn achterzak en haalde er een dikke portemonnee uit. Hij sloeg hem open

en legde hem op het bureau, maar hield hem wel vast. Trudi bekeek het identiteitsbewijs achter het doorzichtige plastic: *Dr. Jonathan Smith*. Het adres op het kaartje was ergens in New York. Ze knikte.

‘Het lijkt er dus op dat doctor Smith uw echte naam is,’ zei ze.

Hij gaf een vriendelijk knikje en stopte de portemonnee terug in zijn zak.

‘Maar u vergeeft me wel als ik dat nog een klein beetje in twijfel trek, toch?’ vervolgde ze. ‘Ik heb hier tenslotte zelf een en ander aan ID’s rondslingeren. Het zou zelfs zo kunnen zijn dat op een ervan mijn echte naam staat. Maar de rest is natuurlijk eenvoudigweg gemaakt om mensen op hun gemak te stellen wanneer ik overtuigend wil overkomen.’

‘Ik gun je dat beetje twijfel,’ zei de oude man. Hij boog zich naar haar toe. ‘En ja, je bent voor mijn test geslaagd. Voorlopig, in elk geval.’

Trudi knikte, geïrriteerd dat hij haar had getest. En boos op zichzelf dat ze zo snel had gehapt.

‘Goed, doctor Smith, wat kan ik voor u betekenen?’

‘Ik ben op zoek naar iemand.’

Zijn blik gleed langs de deuropening en naar de opslagruimte tegenover Trudi’s kantoor, aan de andere kant van de gang.

‘Iemand die wordt vermist?’

‘Niet helemaal. Hoewel hij ondertussen al wat jaren uit het zicht is.’

‘Is hij u geld schuldig?’ Zodra de woorden over haar lippen rolden, wilde ze al dat ze de vraag niet had gesteld. Iedereen met een beetje gezond verstand kon zien dat doctor Smith niet op geld zat te wachten. Maar toch waren mensen zoals hij vaak geneigd om koste wat het kost hun geld terug te krijgen, en

daarom leek het Trudi niet helemaal onlogisch om ernaar te vragen.

‘Nee, nee, daar gaat het niet om.’ Een smalend lachje. ‘Maar hij is mijn werkgever iets schuldig. Hij heeft het een paar jaar geleden gestolen... zo lang heeft het geduurd voor ik het spoor naar jou had gevonden.’

Trudi deed haar best om haar wenkbrauwen niet op te trekken en haar blik niet van de oude man af te wenden. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat hij weer in het handvat van de wandelstok kneep. *Een ontgrendeling?* vroeg ze zich af. *Maakten ze niet wandelstokken met zwaarden erin? Of met van die miniatuurpistolen?*

‘Laten we het dan maar een vermist persoon noemen,’ zei ze vlug. ‘Het tarief voor vermiste personen omvat een vaste vooruitbetaling, dagelijkse onkosten – inclusief reizen – en een vindersloon wanneer de zaak is afgerond. Mocht er na een half jaar geen realistische vooruitgang zijn geboekt in het vinden van de vermiste persoon, dan boek ik de helft van de vooruitbetaling terug. Maar ik ben erg goed in het ontdekken van geheimen, dus ik vermoed dat dat in dit geval niet van toepassing zal zijn.’

‘Och nee, miss Coffey, ik ben hier niet om je in te huren.’ De glimlach leek bijna oprecht. ‘Ik twijfel geen moment aan je kundigheid. Ik vertrouw echter meer op die van mijzelf. Ik werk al meer dan tien jaar aan deze zaak en ik ben voorlopig niet van plan om er de brui aan te geven.’

Trudi knarste met haar tanden. *Waar zo’n ei dat mijn tijd zit te verdoen.*

‘U bent dus privédetective en u bent hier voor een gunst van een collega, of iets dergelijks?’

De man stond op en haalde zijn portemonnee weer tevoorschijn. Hij trok er een stapeltje biljetten van honderd dollar uit en legde dat op haar bureau.

‘Het enige wat ik wil, is informatie,’ zei hij. ‘En ik vermoed dat dit genoeg is om jouw kostbare tijd te compenseren, of niet?’

Dat compenseert zeker een maand van mijn kostbare tijd, dacht Trudi. Tegen doctor Smith zei ze: ‘Als u me nu eens vertelt wat u wilt, dan zal ik u zeggen of dit genoeg is.’

Hij ging weer zitten, haalde een foto uit de portemonnee en legde die op het bureau, naast het stapeltje geld.

Truck, dacht Trudi, *wat heb je nu weer gedaan?*

Doctor Smith zei in eerste instantie niets, maar bestudeerde geïnteresseerd haar blik. En toen: ‘Ik zie dat je deze man herkent. Ik zou hem erg graag willen vinden. Volgens mijn bronnen is hij vierenhalf jaar geleden voor het laatst in Atlanta opgedoken, waarna hij naar Alabama of Tennessee is vertrokken.’

‘Ik heb hem nog nooit gezien.’

Ze wist dat ze dat er te snel uit gooide.

Doctor Smith ontspande zich zichtbaar. ‘Miss Coffey,’ zei hij, ‘je vergeeft me toch wel als ik dat een klein beetje in twijfel trek?’

‘Dit is een vrij land.’

‘Soms, ja.’

Goed, dacht ze, *tijd om het domme kleine meisje te spelen.* ‘Nou, ik ken deze man niet en heb hem nog nooit gezien. In elk geval niet dat ik me herinner. Wie is hij en waarom bent u naar hem op zoek?’

In eerste instantie reageerde doctor Smith niet. Hij maakte geen aanstalten om het gesprek te beëindigen, maar hij leek het ook niet te willen rekken. Hij bestudeerde eenvoudigweg haar gezicht, zonder bang te zijn dat hij daar commentaar op zou krijgen.

Nou, dacht Trudi, *zwijgen is een krachtig wapen in het arsenaal van een privédetective,* en dus wachtte ze af. Als je maar lang ge-

noeg wacht, had ze ontdekt, gaf de ander vrijwel altijd iets weg wat hij liever niet had willen weggeven. En dus beantwoordde ze zijn blik en probeerde hem geïnteresseerd en neutraal aan te kijken. Ze stelde zich vlinders in een bloemenweide voor en schonk haar bezoeker die blik.

‘Hij heet Steven Grant,’ zei Smith uiteindelijk. ‘Zo heette hij in elk geval toen ik voor het eerst van hem hoorde. Er is me verteld dat dat een van de tientallen namen was die hij gebruikte. Gebruikt. Misschien ken je hem onder een andere naam?’

Trudi boog zich nog eens over de foto heen. Ja, dit was absoluut Truck. De laatste keer dat ze hem had gezien, was vierenhalf jaar geleden, hoewel hij het grootste deel van de tijd onder vier ogen met haar voormalige echtgenoot en zakenpartner – ook voormalig – had gesproken, Samuel Hill. *Het varken*.

Ze haalde haar schouders op en keek weer onaangedaan naar de oude man, dagdromend over monarchvlinders en zwaluwstaarten. Ze grijnsde. ‘Misschien heeft hij zijn naam wel in Smith veranderd.’

Doctor Smith grinnikte oprecht geamuseerd. Hij stond op. ‘Nou, in elk geval bedankt voor je tijd, miss Coffey. Ik moet nog wat andere sporen natrekken, dus ik ga er weer vandoor.’ Een korte stilte en toen: ‘Doe je voormalige echtgenoot alstublieft de groeten van mij wanneer je hem over vijf minuten belt.’

Trudi kon niet voorkomen dat haar gezicht rood werd. Ze pakte het geld dat nog steeds op haar bureau lag en reikte het de man aan. ‘Bel hem zelf,’ zei ze op vlakke toon. ‘We praten niet meer met elkaar, zoals u ongetwijfeld ook weet.’

De oude man gaf haar een knikje en pakte het geld aan. Hij legde één biljet terug op haar bureau. ‘Voor de gastvrijheid,’ zei

hij. Toen liep hij op zijn gemak naar de deur. ‘Misschien ontmoeten we elkaar nog eens onder betere omstandigheden, miss Coffey,’ zei hij bij de deur, waarna hij was verdwenen.

Trudi zag op haar monitor hoe hij de receptie verliet. Volgens schakelde ze over naar de camera aan de gevel om hem in een wachtende auto te zien stappen, een SUV, een zwarte Mercedes GL-klasse. *Dure smaak*, dacht ze. Het voertuig reed langzaam weg en verdween uit het zicht.

Truck en Samuel hadden altijd geheimen, dat wist ze. Ze waren goed bevriend geweest voor Trudi hen ontmoette. Maar wat had Leonard Truckson gedaan dat het zo’n spoor achterliet, vier jaar nadat ze hem voor het laatst had gezien?

‘Nee,’ zei ze hardop, ‘die oude man zei dat hij al meer dan tien jaar achter Truck aanzat.’

Maar waarom dan? Wat was er zo waardevol dat het een zoektocht van meer dan een decennium rechtvaardigde? En wat had Samuel Hill ermee te maken?

Trudi wachtte een volle acht minuten voor ze Eulalie in de receptie belde.

‘Zorg voor een beveiligde verbinding,’ gromde ze, ‘en bel dan mijn ex. Het varken.’